

Arrest

nr. 290 232 van 14 juni 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 februari 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 7 april 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 december 2021 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

Op 2 februari 2023 beslist de verwerende partij deze aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.12.2021 werd ingediend door :

I., J. (R.R.(...))

Geboren te Uwelu op (...)

Nationaliteit: Nigeria

Adres: (...)

Ook gekend als: O. T., geboren op (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij een eerste aanvraag 9bis indient op 02.11.2009. Deze aanvraag wordt negatief afgesloten op 06.12.2010. Betrokkene wordt op 29.09.2009 weerhouden bij een administratieve controle en overgebracht naar het repatriëringscentrum 127BIS, waaruit zij vrijgesteld wordt op 13.10.2009. Op 12.03.2015 sluit betrokkene een wettelijke samenwoning af met een Belgische onderdaan. Op basis van deze relatie dient betrokkene op 19.06.2015 een aanvraag gezinshereniging in. Deze aanvraag wordt geweigerd op 10.12.2015. De RVV bevestigt deze beslissing op 12.05.2016 maar vernietigt wel de bevelscomponent. Betrokkene dient op 23.01.2017 een tweede aanvraag 9bis in die geweigerd wordt op 06.06.2017 en gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 22.06.2017. Een derde aanvraag 9bis, ingediend op 22.08.2020 wordt niet in overweging genomen door de gemeente omdat betrokkene niet woonachtig was op het opgegeven adres.

Betrokkene beroept zich op de door artikel 8 EVRM geboden bescherming van haar gezins- en haar privéleven. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonbaar dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene slechts één familielid heeft op het Belgische grondgebied, met name haar dochter. Echter, haar dochter beschikt niet over enig verblijfsrecht en dient haar moeder aldus te vergezellen bij een terugkeer naar Nigeria. De Belgische geboorteakte van haar dochter meldt geen vaderlijke afstamming. Huidige aanvraag 9bis werd enkel voor betrokkene zelf en niet voor haar dochter ingediend. Hieruit kan slechts afgeleid worden dat er voor haar dochter geen noemenswaardige hinderpalen blijken om terug te keren naar haar land van herkomst en om een eventuele verblijfsaanvraag in te dienen via de gewone procedure vanuit het buitenland (RVV, arrest nr 270968 van 05.04.2022). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden zes getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde

verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekster toont niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekster toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Nigeria uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij geen binding meer heeft met Nigeria, dat zij geen eigendom of steun meer heeft in dit land waarop zij kan rekenen. Ter staving hiervan legt ze een verklaring van haar zus voor. Echter, we stellen vast dat het hier gaat om een louter gesolliciteerde verklaring gaat die in functie van betrokkene werd opgesteld en niet gepaard gaat met de objectieve stukken die de loutere beweringen ondersteunen. Evenmin wordt een identiteitskaart of paspoort voorgelegd van de opsteller noch enig bewijs van verwantschap tussen betrokkenen. Het lijkt onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 21 jaar in Nigeria en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen eigendom of steun meer zou hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat de behandelingsduur van in het buitenland ingediende aanvragen zeer lange tijd in beslag kan nemen waardoor het haar onmogelijk zou zijn in te schatten hoelang zij in Nigeria zou moeten blijven. We merken echter op dat men zich niet op voorhand kan uitspreken over de concrete behandelingsduur van de verblijfsaanvraag ingediend volgens de gebruikelijke procedure. Deze is namelijk afhankelijk van allerlei factoren die niet steeds op voorhand kunnen worden ingeschat. Verzoekers tonen op geen enkele wijze aan dat vanuit het buitenland ingediende aanvragen om te worden gemachtigd tot een verblijf niet binnen een redelijke tijdsperiode zouden worden behandeld (RVV, arrest nr 248445 van 29 januari 2021). Uiteraard vergt het besluitvormingsproces een zekere tijd, maar zelfs wanneer, bij gebrek aan een wettelijk bepaalde beslissingstermijn, niet precies kan worden bepaald hoeveel tijd het bestuur zal nodig hebben om de aanvraag te beoordelen, is de behandelingsduur per definitie een tijdelijk gegeven, nu het bestuur ertoe gehouden is om te beschikken op een aanvraag die bij wet is voorzien (RVV, arrest 244112 van 16 november 2020).

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op haar elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019). Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat zij zich in illegaal verblijf bevond en dat zij het grondgebied diende te verlaten waardoor zij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Verzoekster maakte zelf de keuze om drie aanvragen 9bis en een aanvraag gezinshereniging in te dienen. Het feit dat zij nog steeds in België verblijft, is het gevolg van haar eigen keuzes. Zij maakt de keuze om haar uiterst preciaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en het bevel om het grondgebied te verlaten die al aan haar betekend werden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen bedreiging zou vormen voor de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2009, dus al meer dan dertien jaar in België zou verblijven, dat zij een intense binding met België opgebouwd zou hebben, dat haar leven zich reeds geruime tijd in België zou afspelen, dat haar volledig netwerk zich in België zou bevinden, dat ze de facto reeds deel zou uitmaken van de samenleving waartoe zij behoort, dat zij geworteld zou zijn in onze samenleving, dat zij de Nederlandse taal zou spreken, dat zij gedaan zou hebben wat ze kom om haar toegang tot de arbeidsmarkt te vergroten, dat zij de intentie zou hebben om conform de Belgische waarden en normen verder deel te nemen aan het gemeenschapsleven waar zij thans reeds deel van uit zou maken, dat zij reeds jarenlang gewerkt zou hebben, dat dit haar engagement naar de samenleving toe zou benadrukken, dat zij niet ten laste zou vallen van het sociale zekerheidsstelsel, dat zij vier getuigschriften babysitten voorlegt evenals een bewijs van deelname aan naailessen in het jaar 2016-2017, zeven getuigenverklaringen, een bewijs van afspraak bij VDAB, twee deelcertificaten Nederlandse taallessen, een inschrijvingsbewijs voor een vormingstraject van het CAW inzake opvoedingsondersteuning vanaf 01.09.2016, een inschrijvingsbewijs VDAB dd. 29.06.2015 en haar inburgeringscontract dd. 11.08.2015) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op zijn situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij zijn verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2. In de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd door verzoeker expliciet gewezen op de langdurige periode dat zij reeds woonachtig is in België en het verlies met elke band of binding die verzoekster nog heeft met Nigeria.

Verzoekster wees hiertoe op haar procedurele voorgeschiedenis, zoals deze blijkt uit het administratief dossier.

Verzoekster is een Nigeriaans staatsburger, geboren op (...) en afkomstig uit Uwelu. Sedert meer dan dertien jaar geleden verliet verzoekster haar geboorteland en kwam ze in België terecht. Verzoekster heeft hierdoor een uitgebreide voorgeschiedenis in België, zoals kan worden afgeleid uit het administratief dossier.

Verzoekster werd op 29 september 2009 aangetroffen in het Rijk. Zij verkreeg een bevel om het grondgebied te verlaten, met een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vrijheidsberoving betekend. Zij werd op 13 oktober 2009 opnieuw vrijgesteld. Door verzoekster werd op 2 november 2009 een aanvraag ingediend tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Op 6 december 2010 werd de aanvraag tot machtiging van verblijf evenwel

ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Verzoekster had een duurzame relatie met een Belgisch onderdaan (de heer W. R.). Zij bood zich op 4 februari 2015 aan bij het gemeentebestuur van Sint-Niklaas met haar toenmalige Belgische partner. Het parket van Dendermonde verleende op 6 mei 2015 een positief advies inzake de relatie tussen verzoekster en haar partner en hun wens om in het huwelijk te treden. Verzoekster diende op 19 juni 2015 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familie van een burger van de Unie. Op 10 december 2015 werd evenwel een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met een bevel om het grondgebied te verlaten (een bijlage 20). De partner van verzoekster beschikte niet over de vereiste stabiele bestaansmiddelen. De bevelscomponent werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd bij arrest van 12 mei 2016 (nr. 167.517). Door verzoekster werd op 23 januari 2017 een aanvraag ingediend tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 6 juni 2017. Vervolgens werd door verzoekster op 9 december 2021 een nieuwe aanvraag tot machtiging van verblijf ingediend op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet (de huidige aanvraag).

Verzoekster bracht vervolgens verschillende verklaringen en attesten voor bij haar aanvraag tot machtiging van verblijf waaruit kan worden vastgesteld dat zij in België heeft verbleven gedurende bovenvermelde periode. Verzoekster wees tevens op de elementen reeds aanwezig in het administratief dossier. Het zeer langdurige verblijf van verzoeker in België blijkt uit deze (objectieve) vaststellingen.

Verzoekster haar leven speelt zich reeds geruime tijd in België af, zoals kan worden vastgesteld aan de hand van bovenvermelde documenten. Verzoekster benadrukte dan ook in haar aanvraag dat zij hierdoor niet de mogelijkheid is om terug te keren naar Nigeria om aldaar haar aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen. Haar volledig netwerk bevindt zich in België. Verzoekster is woonachtig in België en kan, via dit netwerk, voorzien in haar (basis)behoeften. Verzoekster heeft geen binding meer met Nigeria. Verzoekster heeft evenmin nog enige eigendom in dit land of steun waarop zij kan rekenen. Verzoekster verwees hiervoor naar een getuigenverklaring van haar zus, zoals voorgebracht onder stuk 6 bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing oordeelt de gemachtigde over deze ingeroepen elementen onder meer als volgt: “Betrokkene beroept zich op het feit dat zij geen binding meer heeft met Nigeria, dat zij geen eigendom of steun meer heeft in dit land waarop zij kan rekenen. Ter staving hiervan legt ze een verklaring van haar zus voor. Echter, we stellen vast dat het hier gaat om een louter gesolliciteerde verklaring gaat die in functie van betrokkene werd opgesteld en niet gepaard gaat met de objectieve stukken die de loutere beweringen ondersteunen. Evenmin wordt een identiteitskaart of paspoort voorgelegd van de opsteller noch enig bewijs van verwantschap tussen betrokkenen. Het lijkt onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 21 jaar in Nigeria en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen eigendom of steun meer zou hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid” (stuk 1).

Het is kennelijk onredelijk dat de gemachtigde dat, gelet op de persoonlijke situatie van verzoekster, het net als “erg onwaarschijnlijk” wordt beschouwd in de bestreden beslissing en aangeeft dat de verzoekende partij “geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven”.

Het is kennelijk onredelijk om, gelet op bovenvermelde elementen, te veronderstellen dat verzoekster, na haar definitief vertrek uit Nigeria en haar verblijf in België sinds 2019, thans beroep kan doen op

familie, vrienden of kennissen bij een afreis naar Nigeria en dit dan nog om bij hen te “kunnen verblijven”. Dit geldt des te meer, omdat verzoekster bevallen is van haar dochter in België en zij, als enige zorgfiguur, voor haar instaat.

De verzoekende partij moet bovendien vaststellen dat uit de motieven in de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde heeft rekening gehouden met het bijzondere langdurig verblijf van verzoekster in België naar de beoordeling van de actuele binding van verzoekster met Nigeria. Dit element wordt enkel overwogen in de mate dat er sprake zou zijn van een, volgens de gemachtigde, beschermingswaardig gezins- en privéleven in overeenstemming met artikel 8 EVRM en in welke mate “integratie” kan worden beschouwd als een “buitengewone omstandigheid”. Het bijzondere langdurig verblijf van verzoekster in België werd niet betrokken in de beoordeling van de actuele binding van verzoekster met Nigeria, terwijl dit door verzoekster wel in deze context werd aangehaald als een “buitengewone omstandigheid”. Het oordeel van de gemachtigde is derhalve onvolledig en onzorgvuldig. Dat de gemachtigde stelt dat “Betrokkene verbleef immers ruim 21 jaar in Nigeria en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst”, wijst er minstens op dat het langdurig verblijf van verzoekster in België werd miskend, doordat het zeer langdurig verblijf van verzoekster buiten Nigeria thans de belangen die zij nog heeft in Nigeria ruimschoots overstijgt. Het gaat niet op om het aantal jaren verblijft op te tellen in elk land, maar wel rekening te houden met de meest recente situatie van verzoekster. De gemachtigde oordeelt dan ook op kennelijk onredelijke wijze door de achterhaalde situatie - met name dat verzoekster geboren en opgegroeid is in Nigeria - thans nog steeds te beschouwen als primair ten opzichte van de zeer langdurige periode dat verzoekster verblijvende is buiten Nigeria. Het is deze laatste periode die duidelijk primeert in het leven van verzoekster. Dat zij voorheen 21 jaar verbleven heeft in Nigeria, kan niet als primair of zelfs gelijkwaardig beschouwd worden aan haar zeer langdurig en vooral actueel verblijf in België, temeer gelet op de door haar aangehaalde elementen in het kader van haar aanvraag tot machtiging van verblijf.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

3. Verzoeker merkt verder op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing herhaaldelijk stelt dat verzoeker slechts voor een “tijdelijke” of “korte” periode moet verblijven in Nigeria, in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging van verblijf.

Wat “tijdelijk” of een “korte” periode is, wordt niet omschreven. De gemachtigde hanteert het criterium “tijdelijk” en een “korte” periode nochtans al uitgangspunt indien de periode ter sprake komt waarbinnen de verzoekende partij dient te verblijven in Nigeria om de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De tijdsperiode is ontegensprekelijk van belang in de beoordeling of het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Het is onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk dat de gemachtigde deze tijdsperiode - dewelke fundamenteel is in de beoordeling - omschrijft als “tijdelijk” of “kort”, zonder enige indicatie te geven over welke tijdsperiode men hanteert. Zelfs bij benadering wordt door de gemachtigde in de bestreden beslissing niet aangegeven welk criterium men onder “tijdelijk” of “kort” verstaat, terwijl men hieraan wel een aftoetsing maakt. De gemachtigde meent immers dat verzoeker in deze niet-omschreven periode, “tijdelijk” of “kort”, in de mogelijkheid zou zijn om in Nigeria te verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Er kan bovendien worden vastgesteld dat er bijna 14 maanden verstreken zijn tussen het nemen van de beslissing door de gemachtigde (02.02.2023) en het moment van het indienen van de aanvraag (09.12.2021), waardoor er sprake lijkt te zijn van een langdurige periode.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

4. Gelet op bovenvermelde redenen blijkt dat de beoordeling van de gemachtigde inzake de "buitengewone omstandigheden" niet kan worden bijgetreden op basis waarvan de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en dringt zich een schending op van artikel 9bis Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Dergelijke uitzondering dient strikt geïnterpreteerd te worden.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone

omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De verwerende partij concludeert in de bestreden beslissing dat *“De aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”*. Uit voorgaande bespreking en uit vaste rechtspraak van de Raad is al gebleken dat het moet gaan om omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

De verzoekende partij betoogt in haar enig middel dat zij in haar aanvraag expliciet heeft gewezen op de langdurige periode dat zij reeds woonachtig is in België en het verlies van elke band die zij nog heeft met Nigeria. Zij wees hiertoe op haar procedurele voorgeschiedenis, zoals deze blijkt uit het administratief dossier. Sedert meer dan 13 jaar geleden verliet de verzoekende partij haar geboorteland en kwam ze in België terecht. Zij heeft hierdoor naar eigen zeggen een uitgebreide voorgeschiedenis in België. Het is volgens de verzoekende partij kennelijk onredelijk dat de gemachtigde, gelet op de persoonlijke situatie van de verzoekende partij, het erg onwaarschijnlijk acht dat de verzoekende partij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven. Dit geldt volgens de verzoekende partij des te meer omdat zij bevallen is van haar dochter in België en zij, als enige zorgfiguur, voor haar instaat. Het bijzondere langdurig verblijf in België werd volgens de verzoekende partij niet betrokken in de beoordeling van de actuele binding die zij nog zou hebben met Nigeria, terwijl dit door haar wel in deze context werd aangehaald als een buitengewone omstandigheid. Het gaat volgens de verzoekende partij niet op om het aantal jaren verblijf op te tellen in elk land. Volgens haar zou de verwerende partij rekening moeten houden met de meest recente situatie.

Wat “tijdelijk” of een “korte” periode is, wordt volgens de verzoekende partij ook niet omschreven. Bovendien kan volgens de verzoekende partij worden vastgesteld dat er bijna 14 maanden verstreken zijn tussen het nemen van de beslissing door de gemachtigde en het moment van het indienen van de aanvraag, waardoor er sprake lijkt te zijn van een langdurige periode.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij lijkt voor te houden in haar enig middel heeft de verwerende partij in de bestreden beslissing wel degelijk de elementen van lang verblijf en de afwezigheid uit Nigeria samen en in relatie tot elkaar beoordeeld.

De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing immers uitgebreid op dit punt. Deze motieven luiden als volgt:

“Betrokkene beroept zich op het feit dat zij geen binding meer heeft met Nigeria, dat zij geen eigendom of steun meer heeft in dit land waarop zij kan rekenen. Ter staving hiervan legt ze een verklaring van haar zus voor. Echter, we stellen vast dat het hier gaat om een louter gesolliciteerde verklaring gaat die in functie van betrokkene werd opgesteld en niet gepaard gaat met de objectieve stukken die de loutere beweringen ondersteunen. Evenmin wordt een identiteitskaart of paspoort voorgelegd van de opsteller noch enig bewijs van verwantschap tussen betrokkenen. Het lijkt onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 21 jaar in Nigeria en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van

herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen eigendom of steun meer zou hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.” „Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op haar elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019). Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat zij zich in illegaal verblijf bevond en dat zij het grondgebied diende te verlaten waardoor zij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Verzoekster maakte zelf de keuze om drie aanvragen 9bis en een aanvraag gezinshereniging in te dienen. Het feit dat zij nog steeds in België verblijft, is het gevolg van haar eigen keuzes. Zij maakt de keuze om haar uiterst precaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en het bevel om het grondgebied te verlaten die al aan haar betekend werden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021).”, en “De elementen van lang verblijf integratie (met name het feit dat betrokkene sinds 2009, dus al meer dan dertien jaar in België zou verblijven, dat zij een intense binding met België opgebouwd zou hebben, dat haar leven zich reeds geruime tijd in België zou afspelen, dat haar volledig netwerk zich in België zou bevinden, dat ze de facto reeds deel zou uitmaken van de samenleving waartoe zij behoort, dat zij geworteld zou zijn in onze samenleving, dat zij de Nederlandse taal zou spreken, dat zij gedaan zou hebben wat ze kom om haar toegang tot de arbeidsmarkt te vergroten, dat zij de intentie zou hebben om conform de Belgische waarden en normen verder deel te nemen aan het gemeenschapsleven waar zij thans reeds deel van uit zou maken, dat zij reeds jarenlang gewerkt zou hebben, dat dit haar engagement naar de samenleving toe zou benadrukken, dat zij niet ten laste zou vallen van het sociale zekerheidsstelsel, dat zij vier getuigschriften babysitten voorlegt evenals een bewijs van deelname aan naailessen in het jaar 2016-2017, zeven getuigenverklaringen, een bewijs van afspraak bij VDAB, twee deelcertificaten Nederlandse taallessen, een inschrijvingsbewijs voor een vormingstraject van het CAW inzake opvoedingsondersteuning vanaf 01.09.2016, een inschrijvingsbewijs VDAB dd. 29.06.2015 en haar inburgeringscontract dd. 11.08.2015) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

De verzoekende partij stelt in haar enig middel in feite enkel dat zij niet akkoord gaat met voornoemde motieven. De verzoekende partij betwist echter niet dat zij inderdaad 21 jaar in Nigeria heeft gewoond, noch dat de verklaring van haar beweerdde zus een louter gesolliciteerde verklaring betreft die niet

gepaard gaat met de objectieve stukken die de loutere beweringen ondersteunen, noch dat evenmin een identiteitskaart of paspoort werd voorgelegd van de opsteller noch enig bewijs van verwantschap tussen betrokkenen, noch dat de verzoekende partij beroep kan doen op de IOM, noch dat het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf voldoende reden is om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid en de verzoekende partij er steeds van op de hoogte was dat zij zich in illegaal verblijf bevond en dat zij het grondgebied diende te verlaten waardoor zij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Deze motieven blijven dan ook overeind. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op het lange verblijf van de verzoekende partij in België kennelijk onredelijk zouden zijn.

De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van lang verblijf en de integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Het motief van de bestreden beslissing dat deze elementen de gegrondheid van de aanvraag betreffen blijft dus eveneens overeind.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt verder ook dat de verwerende partij heeft rekening gehouden met het feit dat de verzoekende partij een dochter heeft. De verwerende partij motiveert immers als volgt:

“We stellen vast dat betrokkene slechts één familielid heeft op het Belgische grondgebied, met name haar dochter. Echter, haar dochter beschikt niet over enig verblijfsrecht en dient haar moeder aldus te vergezellen bij een terugkeer naar Nigeria. De Belgische geboorteakte van haar dochter meldt geen vaderlijke afstamming. Huidige aanvraag 9bis werd enkel voor betrokkene zelf en niet voor haar dochter ingediend. Hieruit kan slechts afgeleid worden dat er voor haar dochter geen noemenswaardige hinderpalen blijken om terug te keren naar haar land van herkomst en om een eventuele verblijfsaanvraag in te dienen via de gewone procedure vanuit het buitenland (RVV, arrest nr 270968 van 05.04.2022).”

De verzoekende partij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat deze motieven kennelijk onredelijk zouden zijn.

De verzoekende partij voert ook aan dat de verwerende partij niet specificeert wat zij bedoelt met “tijdelijke” of “korte” periode. Uit de inhoud van de bestreden beslissing en in de context van de buitengewone omstandigheden is het echter duidelijk dat de verwerende partij hiermee de periode bedoelt die nodig is om een aanvraag vanuit het buitenland in te dienen en een antwoord op deze aanvraag te krijgen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk zou zijn van de verwerende partij om deze periode niet verder te specificeren.

Voor zover de verzoekende partij met haar argument dat meer dan 14 maanden verstreken zijn tussen de aanvraag en het antwoord van de verwerende partij, en zij eventueel de schending van de redelijke termijn aanvoert (wat zij niet expliciet doet), stelt de Raad vast dat een periode van 14 maanden niet als onredelijk lang voorkomt. Bovendien toont de verzoekende partij niet aan welk nadeel dit haar bezorgd heeft, zodat zij geen enkel belang heeft bij het eventueel aanvoeren van een schending van de redelijke termijn. De verzoekende partij maakt het tegendeel alvast niet aannemelijk en beperkt zich enkel tot de loutere bewering dat zij van mening is dat er sprake lijkt te zijn van een langdurige periode.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU